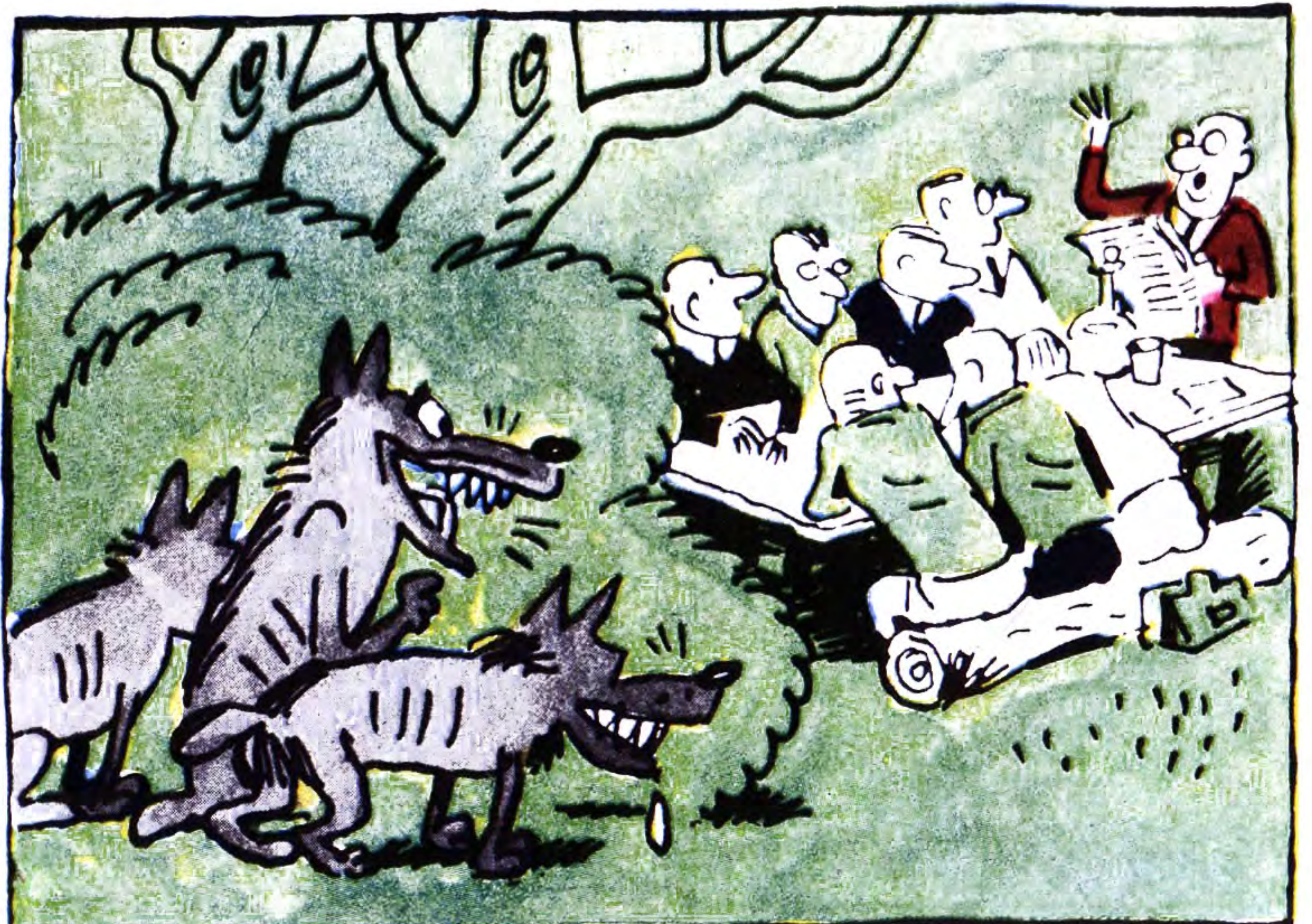
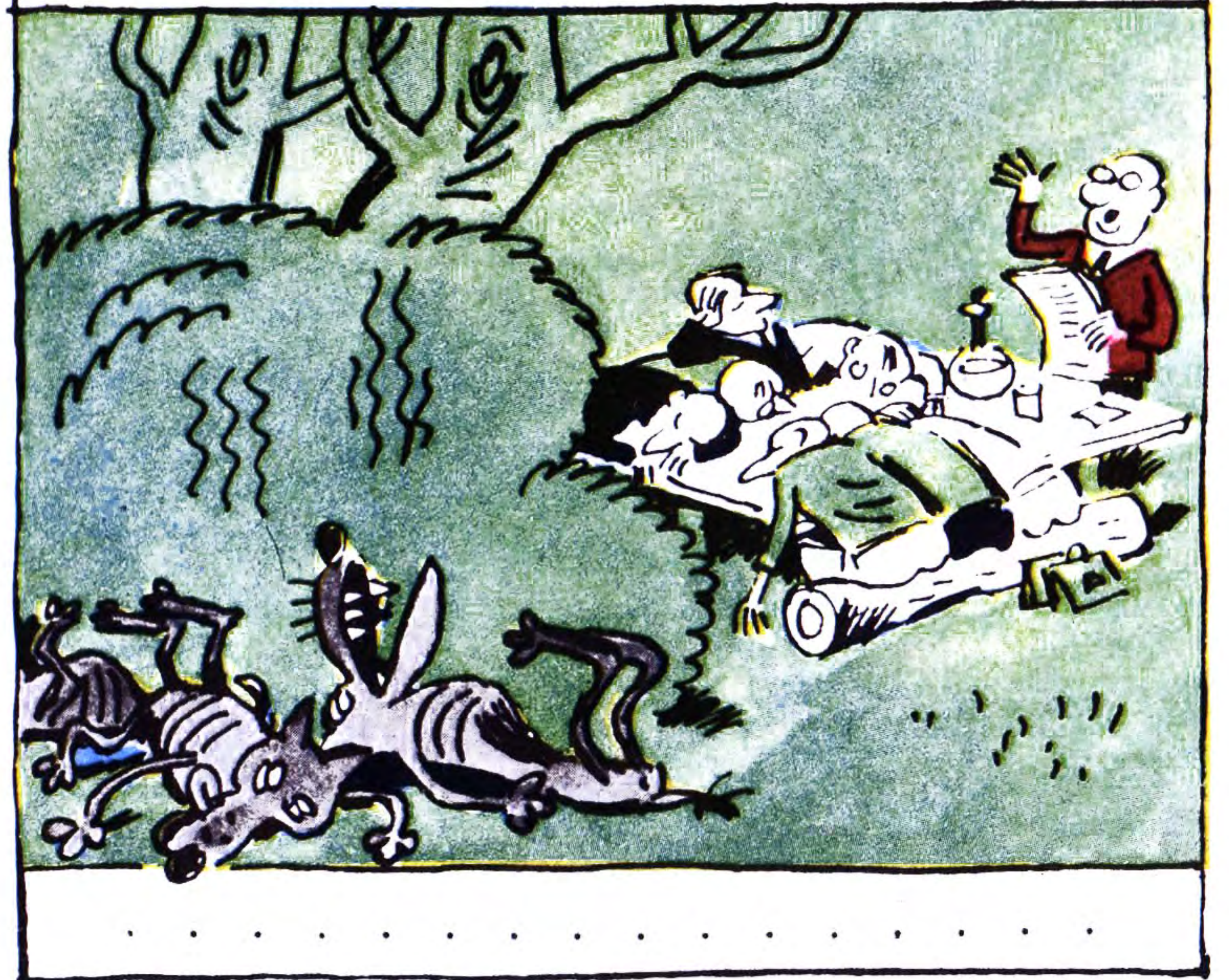

Іван Іванович із своїми заступниками на риболовлі.

В о в к: — Почекаємо, поки він закінчить тоста: дужче апетит розгориться.

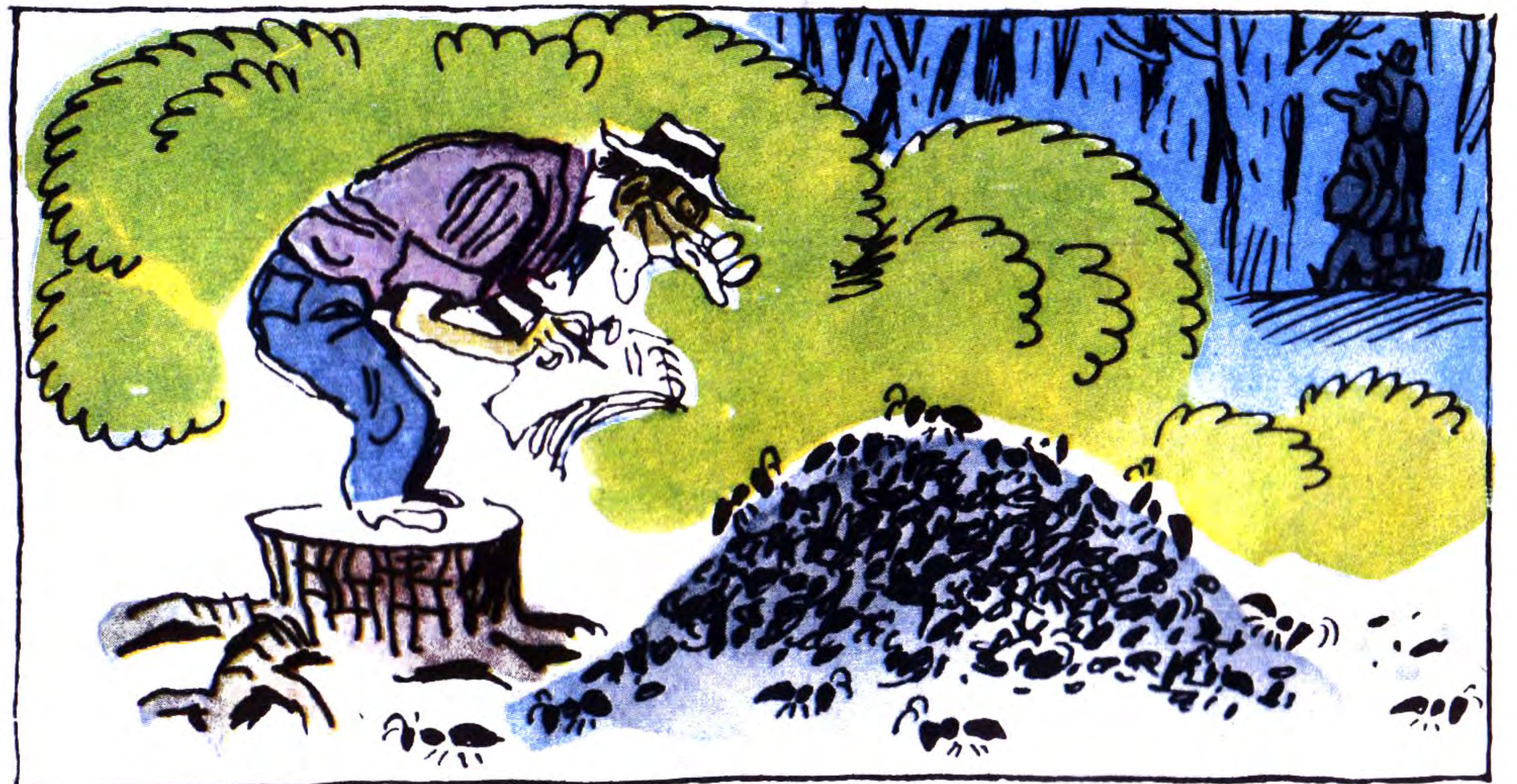

ЗАНУДА У СВОІЙ РОЛІ

БРАКОРОБ НА ВИЛАЗЦІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ага, напишу, що в цьому мурашнику живуть непрописані.

Перецю

„УНИНІЄ ВОЗПОСЛІДУВАЛО“

Борис Тетерваковський і Тимофій Левченко — колеги. Поки обидва юристи. Але це єдине, що є між ними спільного.

Правда, Тетерваковський «юриста завзятий і хапун такий, що і з рідного батька злупити».

Службові якості Левченка, як юриста, нам невідомі, бо він вже кілька років на пенсії.

Тетерваковський жив у минулому столітті у селі, з якого було видно «шляхи полтавські і славу Полтаву», де, мабуть, і помер своєчасно.

Левченко живий і досі. Живе він у м. Києві, по бульвару Лихачова, 6, в квартирі № 5.

Тетерваковський і «в повітовім суді і во всіх присутственных містах» був більше відомий як Возний. Таким його вивів на сцену Іван Котляревський, таким ми його звикли бачити у безсмертній комедії.

Левченко в сучасних «присутственных містах» більше відомий як... Але не будемо забігати. Ще трохи історії. Возний Тетерваковський і юрист на пенсії Левченко, обидва потрапили в ситуацію, в якій «третій — зайвий».

І ви подивіться, як благородно вийшов з цієї ситуації Возний. Коли він переконався, що Наталка любить Петра, а не його, то публічно заявив: «Посліку же я — возний, то по привілегії, статутом мені наданній, заповідаю всім: «де два б'ються — третій не мішайсь!» і твердо пам'ятувати, що насильно милити не будеш».

Тимофій Пилипович Левченко цієї простої істини не урозумів і вирішив «мішатися» і бути насильно милити.

А преамбула справи, як кажуть юристи, така. Кілька років тому бравий пенсіонер познайомився у м. Василькові з родиною К. і став, так би мовити, другом сім'ї. Воно й сказати, сім'я невелика: мати-вдова і дочка Лариса. Минув якийсь час, і Лариса зустріла свого Петра. Тільки звався він не Петро, а Володя. Володимир Б. — курсант Васильківського авіатехнічного училища. Молоді люди дружили, любилися та й вирішили побратися. Коли їй двадцять, а йому двадцять один, то дивного в цьому нічого немає. Дивне в іншому. Шістдесятитрирічний «друг сім'ї» раптом став на дибки:

— Не бути Ларисці за Володькою!
Почалися скандали поки що місцевого значення, обмежені одним дахом однієї сім'ї. Оскільки Тимофій Пилипович з кожним своїм візитом до Василькова нахабнів все більше і більше, скандалив, погрожував зарізати жениха, йому, як пишуть у старих романах, було «отказано от дома». Але це шістдесятитрирічного Отелла не зупинило. Зваживши ніж і смердюче перо, Левченко вибрав перо. В логіці йому не відмовиш. За фізичне вбивство з допомогою ножа засудять швидко і суворо, за моральне вбивство, яке розтягається на довгі місяці, вбивство з допомогою пера наклепника судять дуже, дуже рідко, до того ж не так то й суворо.

І Левченко взявся писати супліки. Як юрист, він добре знав субординацію і вирішив свої звинувачення адресувати спочатку в межах Василькова, а тоді вже, як не допоможе, — стукати вище. Мотив суплік один — Володя Б. п'яниця, хуліган, карний злочинець. Лариса поки що в тіні. Перевірили, розібралися. Хлопець як хлопець, курсант як курсант. І не п'яниця, і не хуліган, і не карний злочинець. Навпаки, відмінний бойовий і політичної підготовки. Змушений був і начальник училища після чергового брудного наклепу «отказати» Левченкові «от дома». Але не на того напали. Це вам не делікатний Тетерваковський, більше відо-

мий як Возний, котрий відступився з першого разу. Левченко не такий. Війна тільки розгорялася, Левченко тільки-тільки розколючував сморід у своїх відерних чорнильницях. Десятки людей в десятках установ ще спокійно спали вночі, ще не прокидались в холодному поту, ще не знали, що їх чекає. Спокійно лежали в сейфах державні гроші. Гроші теж не знали, що їх чекає. Пройде місяць, другий, і тисячі карбованців полетять на вітер. Десятки людей рушать у відрядження (відклавши нагальну і корисну роботу), щоб почати перевіряти смердючу брехню Левченка. А інші люди, в тому числі Володимир, Лариса, її мати, найближчі друзі і сусіди надовго забудуть, що таке спокій. Поки почнуть писати пояснення. Поки що все спокійно. Левченко набирає помий в свою авторучку, Левченко розколює багнюку, Левченко брудними лапищами починає лізти в найпотаємніші куточки інтимного життя молодого подружжя. Між іншим, Лариса не побоялася погроз і одружилася з Володимиром. Ага, так! Ослушницю треба скарати! І на ім'я керівників установи, де працює Лариса, полетіли брудні наклепи за підписом: Т. Левченко.

Брехня? Так. Але хай керівники установи це доведуть. Ще трохи і з милості Левченка Ларисині начальники змушені були доводити, що вони не верблуди.

Проте не слід забувати і про Володимира. Не вигоріло безпосередньо у Василькові, начальник училища вказав на двері? Не біда, пошукаємо «правди» вище. Вище, вище і ще вище... Ім'я Левченка знають уже в багатьох інстанціях як військових, так і цивільних. У військових прокурорів при слові «Левченко» починають сіпатися повіки, у багатьох працівників Міністерства Оборони СРСР — безсоння. Левченко бушує, наче тайфун, зупинити його неможливо. Обкурені порохом вояки, ті, що в дні війни йшли грудьми на танки, при зустрічі з Левченком полотніють і вривають холодним потом.

Коли б жив Возний, він прокоментував би ці події приблизно так: «Дуже і в повітовім суді і во всіх присутственных містах униніє возпослідувало». І було чого, скажу вам, «унинію возпослідувати». Левченко дійшов до таких низин морального падіння, що почав писати листи матері Володимира, виставляючи їй невістку як повію. І характерно, що кожен Левченків лист закінчувався блюзнірською фразою: «Пробачте за довгий лист. Турботи про моральне обличчя нашої молоді — наша крива справа».

Твердо переконаний, що таких, як Левченко, будуть свого часу показувати в музеях за гроші. Тільки, звичайно, не дітям до шістнадцяти і не молоді. Для чого, щоб після знайомства з Левченком, який так бідається за її «моральне обличчя», у молоді раптом «униніє возпослідувало»?

А тепер візьму гріх на душу, вчиню плагіат. Коли Левченко почне на мене скаржитись, матиме зайвого козира. Для закінчення фейлетону я віраду уривок з його листа на ім'я прокурора.

«Товаришу прокурор, у Вас є своя сім'я, партквиток, посада, і за можливі наслідки Ви відповідаєте своєю головою. Для чого зволікання і лібералізм?»

Справді, для чого? «Униніє» більше не мусить «возпослідувати».

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У крамницях брали-крали, а в бухгалтерії сліди замітали. За таким методом довгенько орудували шахраї в системі Селятинського ССТ Путильського району на Буковині. Та несларемно скреготіла сорока: не замели шахраї своїх слідів від людського ока.
Пайовики написали про все це до Перця. І от документальна ревізія з суцільною інвентаризацією справді виявила великі нестачі кооперативних цінностей, заплутаність бухгалтерського обліку. Шахраїв схоплено за руку. Виявлено і роззяв, під носом у яких робились махінації.
З Чернівецької облспоживспілки повідомили редакцію, що за неправильний добір кадрів і запущеність обліку в торговельній мережі знято з роботи і голуву правління Путильської райспоживспілки Дутчака П. П.

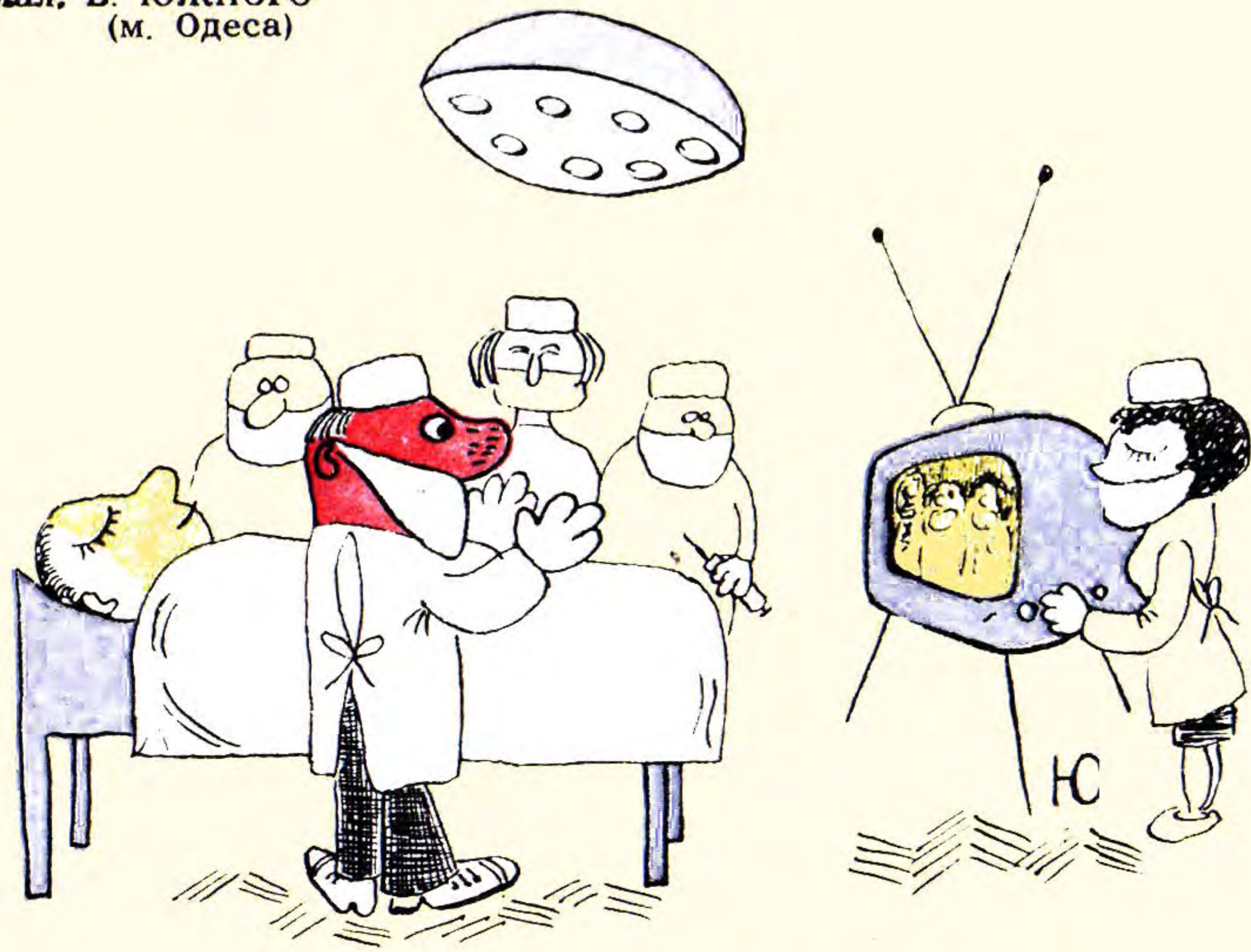

— Мені соромно за вас! За якісь 15 копійок зняли таку бучу!..

Мал. К. ЗАРУБИ

Мал. В. ЮЖНОГО
(м. Одеса)

— Можна вимкнути. Він уже спить.

ЗОЛОТІ І ЗЕЛЕНІ ДУМКИ

Коли критики та літературознавці розходяться у своїх поглядах на те, що таке естетичний смак, — вони повинні якнайдовше харчуватись у тому самому ресторані.

* * *

Якщо тебе не хочуть визнати як новатора, — посилайся на те, що геніїв теж часом не зуміли оцінити їхні сучасники.

* * *

З поганими обставинами легше миритись, ніж з поганими людьми: до обставин ми частіше звикаємо.

* * *

Ідеали не ходять по вулицях, ось чому філософи та естетознавці пишуть свої трактати вдома.

* * *

Кіоск — будочка, де не можеш знайти газети зі своєю статтею, коли цю статтю редакція забракувала.

* * *

Хочеш бути хазяїном у своєму помешканні? — не втручайся у справи своєї хазяйки.

Михайло РУДНИЦЬКИЙ.

м. Львів.

ВИСТАВКА ШЕРНЕТРЕБА

ЗАГАДКОВА НЕВИДИМКА

Перед вами пляшечки, наповнені ледь забарвленою рідиною. Де-кілька місяців підряд експерти б'ються над питаннями, якого кольору розчин, його призначення та як ним користуватися?

Якщо вірити етикеткам на пляшечках, то це звичайне фіолетове чорнило для авторучок. Його виготовляє Харківська фабрика хімпобутвиробів. Коли спробувати написати цим чорнилом до дирекції фабрики листа з претензією, то лист залишиться поза увагою, оскільки чорнило ніяких слідів на папері не залишає. Як користуватися ним, поки що невідомо. Гадаємо, незабаром дирекція фабрики розкриє секрет свого чорнила-невидимки.

ПОБУТОВА НОВИНКА

Можна розбити тарілку і потім склеїти її за допомогою клею БФ-2. Можна поламати стілець і потім збити його цвяхами. Але як, приміром, порізати на шматки м'ясо, а потім знову зробити його цілим? Над цією проблемою тривалий час працювали фахівці кіровоградського заводу «Більшовик». І ось створено м'ясорубку! Домогосподарка дрібно нарізає, скажімо, півкілограма телятини, кидає у м'ясорубку і довго та старанно крутить ручку. Потім розбирає м'ясорубку і пальцем виколупує кусень спресованої телятини. М'ясо надійно застряє в побутовій новинці.

ЛЮБИТЕЛЯМ ГОСТРИХ ПОЧУТТІВ

Спеціально для любителів гострих почуттів на виставці відкрито атракціон: «Одна ніч на матраці Сухолучанської фабрики лозових меблів» (Київська область).

Любителям гострих почуттів нічого гострішого в житті не траплялось — пружини, мов списи, впливають в боки.

ЩО СТЕРЕЖЕ СТОРОЖІ!

Офіційно цей виріб київського заводу імені Дзержинського зветься сторож для молока. Виставком на очах у здивованих відвідувачів випробував 52 тисячі таких сторожів. В усіх без винятку випадках молоко збігало. Що ж стереже сторож? З таким запитанням звернувся виставком до любителів головоломок. 99 із 100 відповіли: сторож охороняє інтереси збирачів брухту.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я не кар'єрист, так високо забиратись не хочу.

ОЙ, ПОНАД ЯРОМ...

(Пригода, яка трапилася з О. С. Пушкіним в Київському парку його імені)

За Пушкінським парком колись був чудовий зелений яр. Невідомо з чийого дозволу туди почали скидати забруднені стічні води та відходи нафтопродуктів таксомоторний парк № 1 (директор Гордієнко А. Г.) та завод «Будшляхмаш» (директор Онуфрієв Т. М.). Зараз тут так тхне, що понад яром без протигаза пройти неможливо. І це там, де відпочивають тисячі киян.

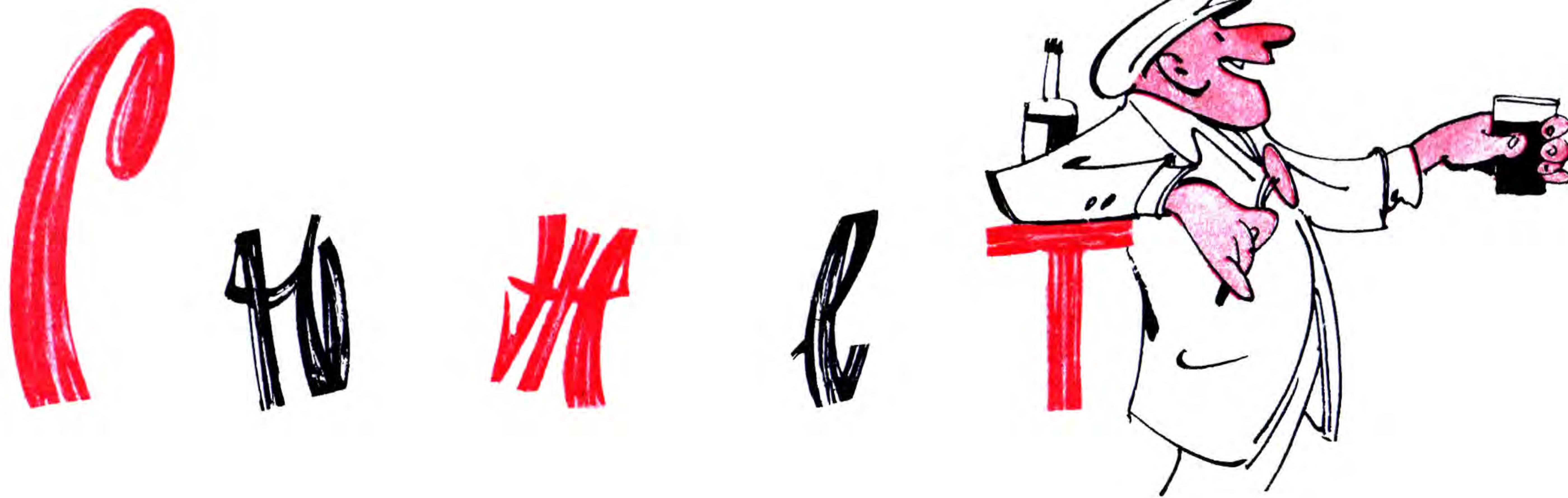
(З листа до редакції).

Коли було у місті жарко,
Покинув Пушкін п'єдестал,
З кінця в кінець пройшовся парком
І на другому боці став.

Звідтіля, де нафта голубіє,
Поет побіг у інший бік.
«Прощай забруднена стихіє...»
Прошепотів і з парку втік.

К. ЮР.

Тихий, теплий і, уявіть собі, вже зовсім весняний вечір. Я з сім'єю сиджу коло телевізора і слухаю концерт. Раптом у двері стукають.

— Хто там?

— Одчиніть... З сусідньої квартири.

Голос незнайомий. Бас... Чи то простуджений, чи пропитий... Ще не пізно, нас біля телевізора душ сім, чого боятися? Відчиняю двері.

— Ви хазяїн? — запитує приземкуватий чоловічок років під сорок. Обличчя ніби побризкане валном.

— Я.

— Білило потрібне?

— Яке білило?... Ах, білило! — це вже з радістю. Бо кому ж не потрібне весною білило для ремонту вікон, дверей, те саме білило, яке через великий попит рідко коли купиш у крамниці.

— Я маляр, — пояснює незнайомий. — Ремонтую тут по сусідству з вами одну квартиру. Лишилося кілограмів п'ять добрячого білила. Можу продати. У магазині — півтора карбованця — і не дістанеш. Вам оддам по руб двадцять.

Пропозиція більш ніж спокуслива!

— Ви маляр? Може, і мені зробіть ремонт?

— А чому ж? Аби гроші! Що тут у вас?

— Три кімнати, кухня, коридор...

Маляр досвідченим оком нашвидку оглянув мою квартиру.

— Апартаменти стандарт. Такі ж, як і там, де я роблю... Перетирочка... Матеріал чий?

— Хотілося б, щоб ваш...

— Все ясно. Сто карбованців.

— До ціни ми ще повернемося, — говорю дипломатично. — У всякому разі, зійдемося.

— Коли плануєте приступити до ремонту?

— Та хотілося б швидше.

— Не вийде. Квітень весь розписаний. У травні! Ось вам моя адреса.

Маляр сідає до столу, просить клаптик паперу і виводить старанно олівцем: «Вул. Космонавтів, 10, кв. 6. Мазурков».

— Увійдете у двір, направо. Перший поверх. Стукайте двічі. — Він підвівся. — Ну як з білилом?

— Звичайно, беру! Мені пройтися з вами?

— Навіщо? Дайте якусь банку, я принесу.

Я прошу дружину дати п'ятилітрову скляну банку з-під маринованих огірків.

— Почекайте хвилин п'ять, — каже маляр, виходячи з квартири. Раптом уже на сходах зупиняється. — Ага, забув... Дайте карбованця. Це в рахунок... Підкину моєму напарникові. Хай іде собі додому...

Дати карбованця... Я на мить завагався. Бачу, дружина біля телевізора робить мені знаки, мовляв, не давай.

— Ви мені не довіряєте? — з почуттям ображеної гідності, говорить маляр. — Я можу лишити вам свій паспорт.

Ви інтелігент. Вам не з руки ображати людину недовір'ям. Паспорт заради якогось карбованця?

— Прошу.

— П'ять хвилин! Або, як казали оті песиголовці, — «айн момент!»

Маляр з банкою і карбованцем швидко збігає вниз по сходах.

Минуло п'ять хвилин, минуло десять. Минуло півгодини. Дружина з докором позирає на мене. Я вдаю, ніби не помічаю її поглядів, слухаю концерт. Минула година...

— Ну, як твое білило? — не стримується дружина.

Я мовчу... Я ще маю надію. А може, просто мені не хочеться признатися самому собі, що я пошився в дурні. Чекаю ще хвилин десять. Моя віра в те, що принесуть білило, вмирає.

Сусідка, яка дивилася разом з нами передачу по телевізору, починає розповідати про спритного шахрая, який робив гроші буквально «з повітря».

— Заходить, називає себе представником санстанції, просить дати йому чисту півлітрову пляшку. Потім починає крутити тією пляшкою

по кімнатах. «Я, — каже, — беру пробу повітря вашої квартири». Наліплює на пляшку ярлик з прізвищем господаря квартири. «Ми дбаємо, щоб громадяни дихали чистим повітрям, — каже солідно, науково. — Наша станція йонізує вашу квартиру. І це вам коштуватиме всього-на-всього десять копійок. На оргвитрати...» Ну хто стане думати — дати десять копійок чи не дати? Іонізатор бере гроші, пляшку з повітрям і виходить. Виявляється, він так «іонізував» по чотириста, а то й по п'ятсот, квартир у день. Підрахуйте самі: гривеник організаційних, плюс вартість півлітрової пляшки — це понад двадцять копійок з квартири. А їх за день півтисячі... Кажуть, той іонізатор придбав «Волгу», — закінчує сусідка, позираючи на мене.

«Може, і я натрапив ось на такого «іонізатора»? — думаю собі.

— А в який колір ти збираєшся фарбувати свій кабінет? — глузливо запитує мене дружина.

Я мовчу... Лише соплю...

— Ну, годі. Добре, що тільки карбованець... Пройдись до «Гастроному», купи чогось на вечерю.

Я одягаюсь. Не так шкода того карбованця. Чорт з ним! Картаю себе за довірливість. «І ніякий він не маляр! Просто босяк, фармазонщик», — думаю я, входячи в «Гастроном». І тут я просто остовпів! Біля прилавка, де завжди товчуться любителі «строїти», тобто купити півлітра на трьох, я побачив... маляра! Без банки, яку він, очевидно, вже здав.

— А ось і третій! — розв'язно вигукнув маляр, показуючи на мене. Очевидно, не впізнав: удома я був у піжамі, а зараз у плащі і в шляпі.

— Приєднуйся, браток, до чесної кумпанії!

— Та це ж буде чудова гумореска! — аж вигукнув я, ідучи в ліфті. — Ось як народжується сюжет!

Всю ніч не спав, писав...

Уранці поїхав далеко на масив, на вулицю Космонавтів, 10. Звичайно, ніякого Мазуркова там не було... А ввечері я вже читав свого фейлетона у вечірній газеті.

— От бач, — жартував я з дружиною, — карбованець не пропав марно! Я придбав сюжет!

— Ти забув про банку, — діловито зауважила дружина. — Ще сорок копійок.

— Все одно, не дорого!

Але я помилився. Мій сюжет коштував трохи дорожче... Другого дня після опублікування фейлетону до мене постукали. Відчиняю... Переді мною стояв... маляр!

— Здрастуй, письменсь... Не пізнаєш? Білило...

— Прошу, заходьте, — з надією і не без тривоги пробурмотів я. — «Може, він таки приніс те білило?» Але в майстра в руках не було нічого. Дивився він на мене довго, пронизливо:

— А ти, бачу, метикований! Зразу ж у газетку! Мабуть, заробив з півста? А мені карбованця? Дешево платиш за сюжетики, письменсь!

— Ви забули банку...

— Подумаєш! Не чесно! Так от слухай, друг: розійдемося по-хорошому: жени п'ятірку — і будемо в рошоті. Бо як не кажи, — обидно: тобі такий гонорар, а мені лише на чикушку. А я за твій талант літр хочу випити!

Що я мав робити?

— Але ж я ще не одержав гонорару...

— Візьми в жінки, позич у сусідів, — діловито порадив Мазурков. — Тільки швидше, мене чекає кумпанія.

Я витяг з кишені п'ять карбованців.

— Ну от, тепер все в порядку, — заспокоївся гість. — Привітеті!

Я зачинив за ним двері.

Стояв і посміхався... А втім посмішка швидко зникла з мого обличчя. А що, коли цей тип заявиться ще? Адже після опублікування фейлетону вже мало хто клоне на його «білило!» Отже, виходить, я позбавив його заробітку! Чого доброго, він ще заявиться з вимогою сплатити йому всі збитки за скомпрометований бізнес?..

Отake часом буває, коли в торговельній мережі білила немає.

Цікавитесь, як я там опинився? А дуже просто: скопив Бога за бороду і не випустив її, аж поки він не довів мене до кінцевої зупинки.

Для ясності зразу ж і скажу, що водієм колісничі, випущеної Київським мотоциклетним заводом, була не та міфічна істота, в існування якої що й досі, на жаль, дехто вірить, а колгоспний механізатор Богдан С. Богом його прозвали односельчани. Називати му і я його так.

Так от, проїхав я на боговій колісничі майже по всіх селах Кам'янець-Подільського району і на власні очі переконався, що мають-таки рацію ті люди, які вважають цей благодатний край куточком земного раю.

Щоправда, у мене особисто виникли деякі сумніви. Я, наприклад, не дуже певен, що у справжньому раю на хатах височіли телевізійні антени, що по розлогих нивах працювали трактори та інші велими гамірні й рухливі машини, а в райських садах, підсиленні радіорепродукторами, розносився божественний спів знайомих заслужених та народних артистів.

Єдине, що не викликало ніякого сумніву, так це борода колгоспного механізатора Богдана С. Саме таким бородатим і бродив колись по райських кущах правдивий Адам. Але йому таку неохайність можна пробачити: у божому раю перукарень не було.

— А де ти їх, Перче, у нас угледів?
Я почав пригадувати. У всіх населених пунктах Кам'яничини я нараховував тільки три перукарні, та й ті фактично містяться не в селах, а в містечках, які до недавня були районними центрами.

— Так що, — прокоментував цю невеселу статистику мотоцикліст, ухопившись за бороду якогось по дорожував по Кам'янець-Подільському району, — хочеш чи не хочеш, а доводиться підроблятися під Адама. Це ще стерптіти можна. Зараз, кажуть, навіть мода пішла на бороданів. А от, щоб ти, Перче, сказав, якби я виявився перед тобою у костюмі Адама?

Виявляється, і такий варіант цілком можливий. Швейних майстерень по селах Кам'янець-Подільського району стільки, що й пальців однієї пари рук забагато, щоб їх перелічити. Коли комусь на селі заманеться пошити костюм, плаття або пальто, то в пошуках кравця він зіб'є не одну пару закаблунків. І нехайно ж спиниться перед новою проблемою: де їх полагодити?

Шевських майстерень по селах Кам'янець-Подільського району ще менше, ніж кравецьких. А таких, де можна було б дати лад телевізору чи, скажімо, пральній машині, — і зовсім не видно.

Щоб відремонтувати ці побутові речі, треба їхати аж до райцентру. Отут — благодать. Тут останніми роками вирости цілі масиви нових багатопверхових будинків, і майже на кожному з них красується вивіска якоїсь побутової майстерні.

У районному центрі можна і костюма пошити, і черевики полатати, і телевізора полагодити, і пральну машину відремонтувати, і спіраль на праску поставити. А що вже поголитися чи постригтися, то про це й говорити нічого: перукарів у місті тепер значно більше, ніж волосся на голові.

Побував у кріслі одного з перукарів і колгоспний механізатор Богдан С. Поголили йому бороду, і він сів писати подяку за гарне обслуговування. Але не написав. Бо виявилось, що адресувати її доведеться тому, через кого, власне, він так заріс бородою. Тобто директорів Кам'янець-Подільського райпобуткомбінату Петру Михайловичу Полюху.

Це ж бо він, Петро Михайлович, мусить піклувати-

ся про те, щоб поголитися і постригтися можна було у кожному селі. А він чомусь про це забув і зосередив всю увагу на обслуговуванні борід і чуприн міського населення. Не зважив навіть на те, що і без нього про це вже давно подбав міськомунгосп.

А втім, комунгосп — не єдина організація, з якою Петро Михайлович самовіддано конкурує.

Є у Кам'янець-Подільському міськпобуткомбінат з добре розгалуженою мережею побутових підприємств і майстерень. Має цей комбінат новенький кількопверховий «Будинок побуту», має численні, добре обладнані ательє індпошиву і в центрі, і на околицях міста. Одним словом, має все, що личить такому місту, як Кам'янець-Подільський. Однак, Петро Михайлович Полюх чомусь вирішив, що й тут без нього не обійдуться, і висадив буквально перед самими вікнами міськпромкомбінату справжній десант своїх «точок». Тут і кравецькі, і шевські майстерні, й кілька фотоательє, і пункти по ремонту взуття. На одній лише невеличкій вулиці Котовського, у 200 метрів завдовжки, їх аж три...

— Кому і навіщо це потрібно? — дивуються люди. Здивувався і я. Особливо, коли на власні очі побачив, як ці «точки» розмістилися: в центрі району — густо-прегусто, а в селах — пусто. Суцільний вакуум! Ну, звичайно, закортіло мені побачити творців цього вакууму.

Милістю Бога і це здійснилося. Він завів свого мотоцикла і за кілька хвилин зупинив його перед вікнами кабінету Анатолія Архиповича Клеванського — голови винкомбу Кам'янець-Подільської райради.

— Пусто?! — щиро здивувався Анатолій Архипович. — На селах?! Ні, це вже ти мені, Перче, пробач... — І витяг з шухляди постанову. — Ось. Ще позаторік прийняли. Про відкриття перукарень у Великих Панівцях, Демшині, Колибаївці, Подільському... А от, — він видобув ще одного папірця, — от рішення про швейні і шевські майстерні. Навіть строк виконання точно визначили — четвертий квартал 1966 р. То, виходить, люди вже користуються їхніми послугами?

Голова райвинкомбу завагався з відповіддю, потягнувся рукою до телефону. Щоб він даремно не трапив сили, я йому доповів: уже перевірено! Але ні перукарень, ні побутових майстерень у тих селах не виявлено. І тут я почув гіркі нарікання Анатолія Архиповича на клятву «текучку», яка так заважає керівникам проконтролювати виконання прийнятих постанов.

Коли йдеться про оранку, про сівбу чи, скажімо, про підготовку до збиральної, то ці керівники чомусь ніколи не забувають перевірити, як виконуються їхні рішення. І це правильно. А тільки-но зайде мова про побут, — у них зразу ж зникає пам'ять.

— З чого б це? — поцікавився я у водія мотоцикла, який возив мене по Кам'яничині. — Чим пояснити таке диво-дивнеє?

Богдан С., який під час усієї нашої подорожі показав себе компанійським і аж ніяк не скупим на слово співбесідником, цього разу мовчав.

А й справді, що міг він сказати? Він же не бог, а звичайний колгоспний механізатор. Розгадувати таємниці явища природи — не в його, як кажуть, компетенції...

З Перцем подорожував і його враження занотував Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Кам'янець-Подільський район
Хмельницької області.

perec-ua.

perec-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Персона грата» — так називалася замітка, надрукована у № 23 журналу за минулий рік. У замітці йшлося про бригадира колії на станції Линовиця А. Д. Зирянова, який плячав, вчиняв бійки.

Секретар Прилуцького райкому КП України (Чернігівщина) т. Хоменко повідомив, що після виступу «Перця» адміністрація станції Гребінка звільнила Зирянова з роботи на станції Линовиця.

★ Понінківський целюлозно-паперовий комбінат випускає учнівські зошити, на папері яких розпливається чорнило. Про це писалося у замітці «Виставка абстрактного живопису» («Перець» № 1).

Заступник міністра лісової, целюлозно-паперової і деревообробної промисловості УРСР т. Ситник повідомив редакцію, що тепер на комбінаті посилено контроль за

додержанням технологічного режиму виробництва письмового паперу для шкільних зошитів.

★ На Дубнівському м'ясокомбінаті (Ровенська область) не було створено умов для відпочинку провідників худоби. Директора ж комбінату П. К. Крука це мало турбувало.

Про це розповідалося у замітці «Жертва анонімника», вміщеній у «Перці» № 2.

Заступник начальника Головного управління м'ясної промисловості республіки т. Фролов повідомив, що нині на комбінаті добре обладнана кімната відпочинку для провідників худоби.

★ Редакція одержала листа з м. Бердичева (Житомирщина), в якому йшлося про те, що продавець крамниці № 62 Саласюк грубо ставиться

до покупців, на вимогу відвідувачів не дає книги скарг.

Завідуючий Бердичівським міськ-торгвідділом т. Манін повідомив редакцію, що при перевірці факти, наведені в листі, ствердились.

За порушення правил торгівлі Саласюк з роботи знято. Книгу скарг і пропозицій вивішено на видному, доступному для покупців місці.

★ Жителі села Семенівки Лебединського району написали скаргу Перцеві про те, що автобуси маршруту Лебедин—Охтирка тільки проїжджають через їхнє село, а зупинки не роблять.

На запит нашої редакції начальник Сумського виробничого автоуправління т. Окаємов повідомив, що автобуси згаданого маршруту тепер уже роблять зупинку і в Семенівці.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець.

Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (764) (на українском язике).

Підписано до друку 7. V. 1967 р.

Папір 70×108¹/₈—0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна».

Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 13455.

Зам. 02159. Тираж 1 150 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

ЧОРНА ЗАЗДРІСТЬ

«Союз заради прогресу» в уяві політиків США.